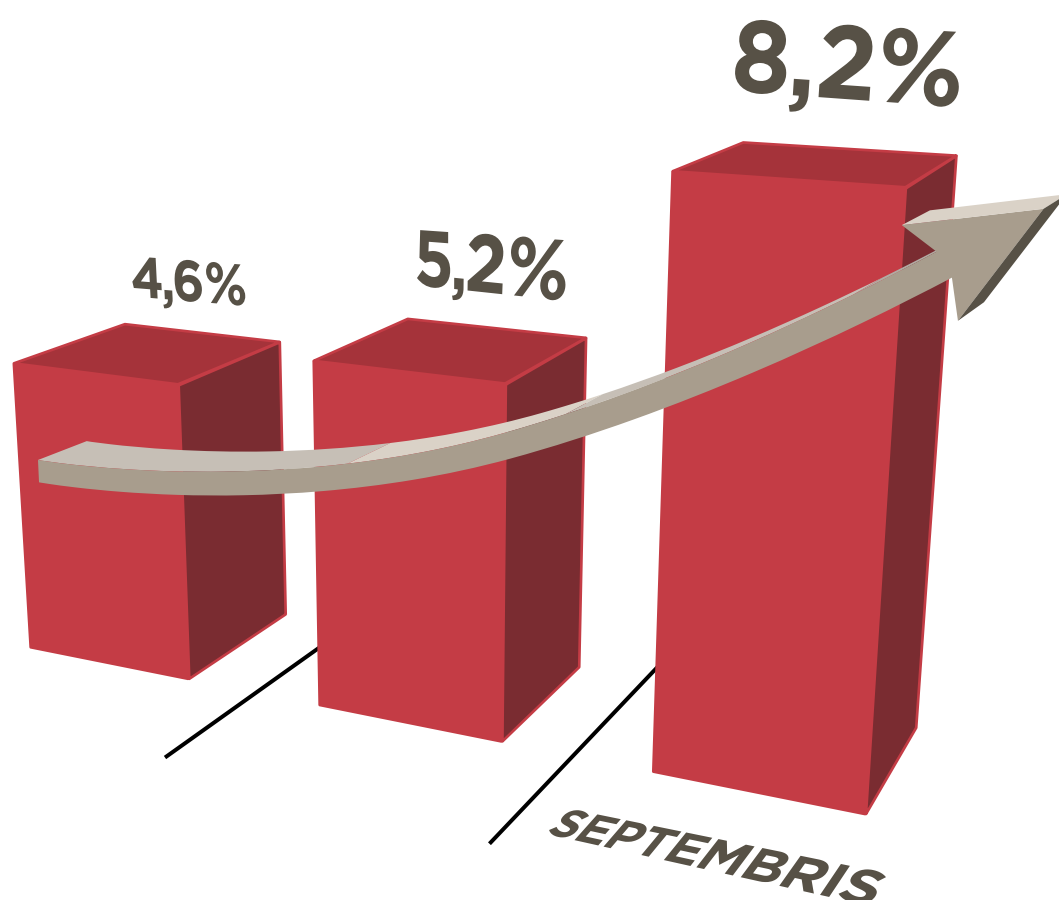

NO SIRDSDS LATVIJAI

JA VĒLIES BALSOT PAR
INGUNU SUDRABU,
BALSO PAR PARTIJU
NO SIRDSDS LATVIJAI

**PALDIES,
JŪSU ATBALSTS
KATRU MĒNESI
AUG!**

Romāns Mežeckis:

TRĪS IEMESLI, KĀPĒC JĀBALSO PAR INGUNU SUDRABU

ROMĀNS MEŽECKIS

- "No sirds Latvijai" deputāta kandidāts.
- Beidzis Latvijas Universitātes Juridisko fakultāti.
- Bijis Latvijas Jaunatnes padomes pirmais prezidents, vēlāk arī Rīgas domes un 7. Saeimas deputāts. Strādājis vairāku Latvijas lielo uzņēmumu vadībā.
- Pašvaldību vēlēšanās 2013. gadā ievēlēts par Jūrmalas domes priekšsēdētāja vietnieku.

BEZATBILDĪBA JĀIZBEIDZ, VALSTĪ JĀIEVIEŠ KĀRTĪBA

Kā var izmērit varas politiku līdz šim (ne)padarīto? Ar 200 000 cilvēkiem, kuri aizvadītajos gados bija spiesti doties prom no Tēvijas, lai pelnītu maizi un iztikšanu svešumā? Ar to, ka no palikušajiem 1/3 dzīvo zem nabadzības sliekšņa? Ar katru gadu nesaimnieciski iztērētiem 500 miljoniem eiro nodokļu maksātāju naudas? Ar desmitiem miljonu, ko valsts pazaudējusi *AirBaltic*, *Liepājas Metalurgā*, *Krājbankas* darījumos, un ar tūkstošiem, ko pēc tam atmetusi iztapīgiem konsultantiem un padomdevējiem, lai tie glābtu kas vēl glābjams? Par to neviens nekad nav atzīts par vainīgu, kur nu vēl pats saņēmis drosmi pateikt, ka kļūdījies!

Bezatbildība. Vara algu saņēmusi. Vairāk nekā 90 % Latvijas iedzīvotāju neuzticas līdzšinējām partijām, cilvēki attiecīgi novērtējuši arī Saeimas un valdības bezdarbību. Varas vīri bijuši vāji strādnieki valsts vadībā.

Šajās vēlēšanās vairs nav tā, ka cilvēkiem jāizvēlas – balsot par slikto, vai vēl sliktāko. Iepriekš bija tā: pirms vēlēšanām brāļojās ar tautu, bet tūlīt pēc vēlēšanām uzvarējušie noslēdzās šaurā lokā,

kaldināja koalīcijas, kāda nu kuram pa prātam, tirgojās, vienojās, dalīja amatus, grāba krēslus. Tas viss notika aizkulisēs, tautai neviens nekad un neko neprasīja – vai šis politiķis būs derīgs par ministru, vai kāds cits tomēr nav profesionālāks. Dominēja vienas vienīgas partejiskās intereses, *tu – man, es – tev* politika. Pēc tam vara sāka lemt. Šaurā lokā. Antikonstitucionālās koalīcijas padomes četrās sienās bez liekām acīm un ausīm. Stāsta, ka izšķirīgos lēmumus nereti pieņēma sponsoru kantoros.

Pēc Zolitūdes traģēdijas Valsts prezidents šo visu nosauca par *amorfū vidi*, kurā neviens ne par ko nav atbildīgs, bet viņa vārds politiķiem bija pa vienu ausi iekšā, pa otru ārā – atbildības nekļuva ne par mata tiesu vairāk!

Šādas politikas uzticības mandāts ir iztecējis. Beidzies derīguma termiņš, un jūs zināt, kas jādara 4. oktobrī, kad vēlētaji būs tie, kuri teiks gala vārdu. Mums, līdz šim klusējošam vairākumam, ir pa spēkam pārtraukt lemšanu šaurā lokā, tādēļ Inguna Sudraba nodibināja tautas

kustību un ar politisko spēku *No sirds Latvijai* iet uz 12. Saeimas vēlēšanām. Pienācis laiks pārmaiņām! Valsti var vadīt daudz efektīvāk. Varai pavisam citādi jāveido attiecības ar cilvēkiem. Godpilns ievēlēto deputātu pienākums ir ieklausīties vēlētajos, ņemt vērā viņu uzkrāto bagātīgo pieredzi un zināšanas, sadzirdēt sabiedrisko un profesionālo organizāciju vērtējumu. Valsts likumu un vitāli svarīgo lēmumu pieņemšana jāpārceļ no slēgtām telpām uz atvērtu Saeimas sēžu zāli un komisiju sanāksmes vietām. Jāatjauno plenārsēžu radiotranslācija, lai Latvija dzird, ko runā un kā spriež katrs no 100 deputātiem. Varai, kancelejām, birokrātiskajai mašīnerijai jānoņem anonimitāte, kas nereti slēpj slikti padarītu darbu un bezatbildību. Katram likuma projektam ir autori, katram lēmumam – iesniedzēji, un viņu vārdi jāpublisko.

Bez atbildības ir jāizbeidz, valstī jāievieš kārtība! Ingunas Sudrabas komanda ir apņēmības pilna labot iepriekšējo politiku pieļautās kļūdas. Ir pēdējais laiks izlēmīgi rīkoties, vadoties pēc skaidra plāna!

LAIKS PĀRMAIŅĀM

Strādājot Valsts kontrolē, redzot daudzās nepilnības un pūloties novērst nesaimnieciskumu visās nozarēs, ministrijās, uzņēmumos, Inguna Sudraba katrā uzstāšanās reizē nebeidza taujāt ierēdņiem, ministriem – kāda būs atdeve jūsu darbībām, kāds būs rezultāts, pozitīvais ieguvums Latvijas cilvēkiem. Atbildes bija stipri izvairīgas vai arī atbildes vietā bija mēma klusuciešana.

Mūsu rīcības plāns nav tapis vienas dienas laikā. Tajā ņemta vērā Ingunas Sudrabas un viņas kolēģu astoņu gadu darba pieredze Valsts kontrolē un pašreizējās diskusijas ar domubiedriem partijā. Tas tapis, iedziļinoties katras nozares iekšējos procesos un tos vispusīgi pārzinot. Rīcības plāns prasa pārmaiņas valsts pārvaldē un daudz efektīvāku darbību katrā nozarē. Plāns jārealizē drosmīgi, ātri un konsekventi, cilvēkiem jāpiedāvā skaidra vīzija par Latvijas attīstību turpmākajos gados, un politiķiem jāparāda, kāda būs atdeve un rezultāts viņu darbam Saeimā un valdībā.

Latvijas cilvēkiem vajag labi apmaksātas darbavietas. Tāpēc svarīgākais ir atjaunot ražošanu, atbalstīt rūpniecību, kas pamatojas uz zinātnes pētījumiem un inovācijām. Tas ir ātrākais ceļš, kā paaugstināt iedzīvotāju labklājību un mazināt bezdarba līmeni. Bez noteikta atbalsta tautsaimniecībai nav ko sapņot par Latvijas *veiksmes stāstiem* un nav ko cerēt uz ekonomisko izrāvienu. Tas nozīmē arī to, ka jāpārtrauc zinātnes finansēšana pēc pārpalikuma principa un tukšrunāšana, ka izglītībai esot prioritāras nozares statuss. Lai radītu mūsdienīgu ekonomiku un zināšanās balstītu industriju, vārdi jāpiepilda ar darbiem. Nepieciešama kompleksa rīcība, vienlaikus principiāli pārveidojot izglītības sistēmu, uzlabojot skolu mācību un augstskolu studiju kvalitāti, reorganizējot profesionālo izglītību modernās arodskolās. Tādējādi iegūtās zināšanas būs neatsverama vērtība, lai atrastu darbu spēcīgā uzņēmumā un pelnītu konkurētspējīgu algu.

Ražošanas izaugsmei jānotiek soli pa solim, bet ar stabilu valdības atbalstu. Tikai tā var palielināt ienākumus budžetā, kas pēc tam nodrošinātu pensiju un pabalstu, kā arī skolotāju, policistu, medicīnu algu pieaugumu, līdzekļus veselībai, kultūrai, izglītībai.

Otrs svarīgs ceļš ir pārkārtojumi valsts pārvaldē. Līdz šim tas bija stāsts par neizmantotiem resursiem, darba rezultātā neieinteresētiem ierēdņiem, nesaimnieciski iztērētiem līdzekļiem, ministriju pārvešanu partejiskās lēņu muižās, lēmumu dublēšanos. Valsts kontrole pēc rūpīgām analizēm daudzkārt piedāvājusi ieteikumus, kā darbus darīt labāk un efektīvāk, taču šos vērtīgos padomus reti kad ņēma vērā, un saimniekošana pa roku galam turpinās līdz šai dienai. Pagaidām turpinās...

Inguna Sudraba ar savu pieredzi spēj panākt tūlītēju rezultātu, un, izbeidzot miljonus, nelietderīgos pusmiljarda tēriņus ik gadu, tas uzreiz būs reāls ietaupījums, ko no budžeta novirzīt sociālajām vajadzībām. Tas būs resurss, lai taisnīgāk maksātu algas skolās, policijā un slimnīcās strādājošiem. Arī pārvaldes darbinieki saņems vairāk – tad, kad atlaidīs liekos ierēdņus, un darbs kļūs efektīvāks, profesionālajiem speciālistiem varēs maksāt lielākas algas.

Ingunas Sudrabas plāns ir valsti pārvaldīt ekonomiski un efektīvi, veidot valsts budžetu atbilstoši cilvēku interesēm, saimnieciski izmantot katru nodokļu maksātāju eiro. Tādam darbam būs atdeve un rezultāts – Latvijas cilvēku dzīves līmeņa uzlabošanās.

DZIRDĒT CILVĒKUS, STRĀDĀT CILVĒKU LABĀ

Kaut arī krīzes pārvarēšanu daži politiķi centās pasniegt kā savu personisko nopelni un iztēloja kā Latvijas *veiksmes stāstu*, mēs skaidri zinām, ka visu krīzes smagumu uz saviem pleciem iznesa Latvijas cilvēki. Mūsu cilvēki zina, kā ir dzīvot no algas līdz algai, viņi guvuši krīzes

mācību un iemācījušies līdzsvarot ģimenes budžetu, saprātīgi izdodot katru eiro. Pat bērns ģimenē saprot sūri pelnītā eiro vērtību, turpretī valsts (bez)saimniecībā joprojām valda neefektīva līdzekļu izlietošana. Tas rada plaisu un pat bezdibeni starp varu un tautu. Kārtējais atmaskojošais avīžraksts par nodokļu maksātāju naudas izputināšanu pilsoņiem liek atkal kaunēties par saviem varasvīriem, kuri tā arī negrasās uzņemties atbildību.

Inguna Sudraba sakārtos valsts saimniecību efektīvu un racionālu – kurš gan spētu to izdarīt labāk par Ingunu ar viņas lielo pieredzi?

Cilvēki nesaprot, kāpēc valsts nevar lietot to pašu mērauklu, ko ģimenēs, rēķināt līdzī, sabalansēt izdevumus, ietaupīt, ja pirkumu var atlikt uz rītu, bet nevilcinoties maksāt, ja vajadzība tiešām ir spiedīga un steidzama. Viņi jautā – vai tad valsts iestādēs, ministrijās netiek organizēta iekšējā līdzekļu izlietojuma kontrole un uzraudzība? Vai augstākstāvošās institūcijas zemākajām nepieprasa atbildību un lietderību, apejoties ar finansēm? Vēlētāji saprot, ka diemžēl šāda labas pārvaldības prakse valstī nepastāv. Un tas ir tāpēc, ka ministrijas attiecīgi iedibinātājā partiju noteikšanas sistēmā tiek atdotas

kā lēņu muižas pārvaldīšanai, kur katras partijas ministri saimnieko, kā nu prazdami un kā paši grib. Ministru kabinets nekad nav strādājis kā viens veselums tautas labā, partneris gulbis to rāvis uz vienu pusi, partnere līdaka uz otru pusi, bet partneris vēzis kāpies atpakaļ – aliņā.

Tas novedis pie tā, ka nav vienota redzējuma par attīstību un budžeta naudas tālredzīgu izlietojumu. Finansēs nav izdevies koncentrēt, lai pavirzītu uz priekšu un īstenotu, piemēram, trīs valstij būtiskas lietas, pēc tam atkal nākamās trīs – katrs gribējis pa mazumiņam vilkt savam lēnim, knapināties, bet nerisināt būtisko, iedzīvotājiem nepieciešamo.

Bet šim perspektīvajam *spēles laukumam* redzējumam ir jābūt, lai Latvijas uz priekšu liktie soļi būtu platāki, lai tiktu ieguldīts tur, kur visvairāk vajag no sabiedrības viedokļa, nevis *pa gabalam*, ko ministrs sīvos cīņiņos *izplēsis* savai nozarei.

Inguna Sudraba, darot ikdienas darbu, kā Valsts kontroliere bijusi visur – pilsētās, novados, pagastos. Viņa pieredzējusi, kādu iespaidu uz vienkāršajiem ļaudīm, lauku iedzīvotājiem atstāj valdības nepārdomāti un tuvredzīgi pieņemtie lēmumi. Viņa zina, kādu stresu radīja jezga ap elektrības cenu palielināšanu, jo tā ietekmē ik-

vienu cilvēku, ģimeni Latvijā. Tiekoties ar uzņēmumu vadītājiem, zemniekiem, darbu darītājiem, Inguna ieklausījās, ko viņai saka, un tagad secina – šie cilvēki spriež pareizāk un lietas saprot prātīgāk, nekā augstos varas krēslos sēdošie. Tie gan negribēja klausīties cilvēku teiktajā...

Valsts kontrolieres Sudrabas durvis vienmēr bija atvērtas apmeklētājiem. Lūgumi, ierosinājumi netika atstāti bez ievērības. Ja cilvēki norādīja uz netaisnībām, Inguna Sudraba tās palīdzēja novērst un izlabot. Tomēr netaisnības joprojām daudz nospiež. Būtu tikai loģiski, ja Inguna Sudraba nokļūtu valdības vadībā un apliecinātu savas prasmes, kā likvidēt netaisnības, tā sakārtot valsti, ieklausīties cilvēkos.

Valdībai jābūt tādai, kas gādās par cilvēkiem. Jaunajai valdībai nāksies veikt daudz kļūdu labojumu. Valdības ministrs nevarēs atļauties uzvest acis pulkstenim, skaitot stundas darbavietā. Būt politiķim nozīmē ziedoties tautas labā un ar savu piemēru iedvest pārliecību, ka attīstības ceļš nebūs viegls, tomēr vedīs uz priekšu. Inguna Sudraba aicinājusi *No sirds Latvijai* strādāt tādus cilvēkus, kuri gatavi celt drošāku, pārtikušāku Latviju. Mums jāpanāk, ka mūsu cilvēki gribētu un varētu lepoties ar Latviju, savu dzimteni.

Zvejnieka dēls

Labākā balva par padarītu darbu ir labs rezultāts un gandarījums par padarīto!

RINGOLDS BALODIS

LĪDERIS KURZEMES VĒLĒŠANU APGABALĀ

Dažādie dzimtas likteņi

„Es patiešām esmu zvejnieka dēls, lai gan piedzimu Rīgā, pašā ziemas spelgoni 1966. gada 9. janvārī. Mamma bija rīdziniece un vēlējās, lai es piedzimstu Rīgā, bet pēc nedēļas mani aizveda uz Mērsragu, kur mēs dzīvojām. Vectēvs, ieraudzījis mani, noteicis, ka šitais puika nebūs dzīvotājs – tāds sazilējis nīkulis. Bet es ķepurojos un augu, un tēvs man bērnībā vienmēr teica: „Atceries, ka tu esi no stipras zvejnieku dzimtas, un tev jābūt spēcīgam raksturam!” Es nekļuvu zvejnieks, bet uzskatu sevi par zvejnieka dēlu. Manī tiešām ir tas sīkstais raksturs. No bērnības atceros, ka tētis, būdams zvejas kuģa mehāniķis, bieži devās tālos jū-

ras braucienos, dažkārt pat pusgadu bija projām no mājām. Mamma iebilda pret tādu dzīvesveidu, un tētis izvēlējās iespēju būt vairāk kopā ar ģimeni. Viņš iestājās tehnikumā, kur tolaik apmācīja vadošos zvejnieku kolhozu speciālistus, un tāds bija vienīgi Anapā, netālu no Sočiem. Mēs ar mammu braucām tēvam līdzi, un tur kopā ar vecākiem nodzīvoju divus gadus. Pirmajā klasē sāku mācīties Anapā, bet vecāki saprata, ka mācības krievu valodā man ir par grūtu un atsūtīja uz Rīgu pie vecvecākiem no mammas puses, un tam, kā vēlāk izrādījās, manā dzīves ceļā bija būtiska loma.

Rīgā skumu pēc vecākiem, bet iemācījos patstāvību. Jau kopš otrās klases

deviņu gadu vecumā jutos par sevi atbildīgs. Kad vecāki atgriezās, tētis strādāja Mērsraga zvejnieku kolhozā par nozvejas daļas vadītāju, es gāju skolā Mērsragā, pabeidzu tur astoto klasi. Brīvdienas un vasaras pavadīju Upesgrīvā pie omītes. Viņas māja, ko uzcēlis vectēvs, atrodas pašā jūras krastā. Omīti vienmēr atceros ar siltumu, viņa bija mans bērnības atbalsts, paraugs un tāds kā sargeņģelis.

Mans vectēvs un tēvs bija pilnīgi pretstati. Mana vectēva Jāņa Baloža māsas vīrs Ulmaņlaikā un vācu laikā bija pagastvecis Uguņos. Pēc kara mans vectēvs savā šķūnī jāva māsai tikties ar vīru, kas kopā ar dēliem bija aizgājis mežā. Viņi traģiski aizgāja bojā, bet manu vectēvu par mežabrāļu atbalstīšanu Talsos pratināja čekisti. Viņi vectēvam pie pakauša turējuši pistoli un prasījuši, lai atzīstas savos nodarījumos. Zvejnieka viltībā vectēvs vienā brīdī sacījis, ka visu izstāstīšot. Šie itin priecīgi, bet vectēvs *atzinies*, ka viņš patiešām paslēpis divas mencas, lai ģimenei būtu iztika. Čekisti pārskaitušie klieguši, ka tāds idiots vēl nav redzēts, bet vectēvs tēlojis naivu zvejnieku, kurš domā, ka apcietināts paņemto mencu dēļ. Vectēvs bija spīdzināts, no pārdzīvojumiem viņam pasliktinājās redze, un mūža nogalē viņš kļuva aklis. Otru vec-

Studēju neklātienē, jo nevarēju atļauties mācīties dienas nodaļā, strādāju apsardzes firmā. Vēlāk mani pieņēma darbā Tieslietu ministrijā.

Gadu pēc Ringolda tēva nāves. No kreisās: mamma Silvija, māsa Aldija, māsa Evisa un Ringolds. Mamma un māsa Evisa šobrīd dzīvo Lielbritānijā.

Grāmatas *Latvijas republikas Satversmes komentāri. 8.nodaļa* atvēršanas svētkos LU Mazajā aulā.

tēva māsu ar ģimeni izsūtīja uz Sibīriju. Vectēvam pašam bija četri dēli, un interesanti, ka divi no viņiem kļuva pārliecināti komunisti. Viens no tiem bija mans tēvs.

Viņš dzīvoja pēc komunistu morāles sludinātajiem principiem – godīgi un kārtīgi, bija ļoti principiāls. Uzskatīja, ka mani jāizolē no kaitīgās pasaules uztveres, kuru man potēja vectēvs, klausīdamies radiostaciju *Amerikas Balss*. Pie vecvecākiem skanēja Čikāgas piecišu un Ilmāra Dzeņa dziesmas. Kad jautāju, ko nozīmē *tauta šai zemē un tauta tai zemē*, tēvs strikti pateica, ka tādus jautājumus labāk neuzdot. Protams, ka tēvs aizliedza mani kristīt baznīcā, es pat nezināju, ka ir tādi Ziemassvētki. Mūsu mājās svinēja tikai Jauno gadu, bet atceros kādu vakaru, kad man jau bija četrpadsmit gadi, un mēs nedēļu pirms Jaunā gada braucām ar dāvanām pie vectēva un vecāsmammas. Jautāju, kāpēc tā, un tēvs strupi atbildēja, ka vectēvam un vecmammai ir citāds Jaunais gads, viņi to svinot *pa vecai modei*.

Tēva vecāki uz mani atstājuši lielu ietekmi. Atceros arī, kā viņu četri dēli strīdējās, kad satikās Jāņos, diskutēja un strīdējās par politiskiem jautājumiem. Mammas dzimtas līnija arī bija interesanta. Mammas tēvs Pēteris Sešķis (lietuviski – *Seškauskas*) bija lietuvietis, kā vienīgais dēls netika iesaukts vācu armijā, bet, ienākot padomju armijā, viņu aizdzina uz Kurzemes katlu. Tur viņš kaujās bija nopelnījis medaļu, ar kuru lepojās. Kad sākas Atmoda, reiz pa jokam teicu: „Vectēv, 19. divīzijas vīri arī sāk rosīties, tu ar to medaļu tik atklāti nestaigā!” Viņu jaunība bija traģisks laiks, kas samala daudzus dzimtu likteņus, noliekot brāļi pret brāļi, un to es esmu izjutis arī savā dzimtā.

Cīnīties un iet līdz galam

Omīte pārdzīvoja vectēvu par divdesmit gadiem, vectēvs nomira gadu pēc mana tēva nāves. Viņiem nācās apglabāt savu dēlu. Mans tētis traģiski aizgāja bojā 1981. gada 19. aprīlī komunistiskajā sestdienas talkā. Zvejnieku kolhoza *1. Maijs* talcinieki todien jauca nost vecu kopmītnes ēku, un, sabrūkot sienai, tā uzgāzās virsū tēvam. Tā bija ļoti traģiska nāve, un liktenīgi, jo tas notika dienā, kas tēvam kā

Ringolds Balodis 1986. gadā, dienot desantā.

VIZĪTKARTE

- Dzimis Rīgā, 1966. gada 9. janvārī.
 - Mācījies Mērsraga vidusskolā un Rīgas 66. vidusskolā.
 - 1985. gadā iesaukts obligātajā militārajā dienestā, dienējis desanta karaspēkā Ungārijā.
 - Ieguvis Latvijas karatē čempiona titulu.
- Studējis Latvijas Universitātes Juridiskajā fakultātē tiesību zinību specialitātē, ieguvis tiesību zinātņu maģistra grādu un kļuvis par Tieslietu ministrijas departamenta direktoru.
- 2001. gadā iegūst tiesību zinātņu doktora grādu.
 - 2002. gadā ievēlēts par docentu, 2004. gadā – par asociēto profesoru, 2009. gadā ieguvis LU profesora akadēmisko nosaukumu juridiskajā zinātnē.
 - No 2000. līdz 2004. gadam – Tieslietu ministrijas Reliģisko lietu pārvaldes priekšnieks.
 - Kopš 2003. gada – katedras vadītājs LU Juridiskās fakultātes Valststiesību zinātņu katedrā.
 - 2007. gadā kļūst par ASV Reliģijas un Publiskās Politikas institūta ekspertu un ievēlēts par Eiropas Valsts un Baznīcas konsorcijs locekli.
 - 2008. gadā kļūst par Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra vadītāju – Valsts galveno notāru.
 - No 2009. gada – Uzņēmumu reģistra Konsultatīvās padomes priekšsēdētājs.

komunistam bija svarīga. Lai gan pēdējos gados tēvs jau daudz ko sāka pārdomāt un pārvērtēt. Tas bija pilnīgais stagnācijas laiks, un tētis, skatoties televīzijas translācijas no partijas kongresiem un plēnumiem, kļuva dusmīgs, teica, ka pārāk daudz tukšas runāšanas, slēdza laukā televizoru.

Kad tēvs aizgāja bojā, tas notikums mainīja visu mūsu dzīvi. Man bija piecpadsmit gadi, māsa – deviņi, jaunākā māsa vēl nebija dzimusi. Māsiņa piedzima mēnesi pēc tēva nāves. Mamma palika viena ar trijiem bērniem, un tas mūsu ģimenē bija ļoti smags laiks. Tolaik iemācījies uzņemties atbildību gan par sevi, gan par citiem. Var teikt, ka jau no piecpadsmit gadu vecuma pats veidoju savu dzīvi ar domu, ka vēlos pašaplicināties. Dzīve bija tāda, ka bija jābūt stipram.

Sāku trenēties karatē, kas tajā laikā bija aizliegts sports, treniņi notika pagrīdē, gāju uz izpletņlēcēju kursiem. Kad mani 1985. gada pavasarī iesauca armijā, ļoti gribēju nokļūt speciālajās vienībās, cerēju, ka mani nosūtīs uz Afganistānu, kur atradās padomju karaspēks. Es gribēju karot! Tomēr mani aizsūtīja uz Ungāriju kā desantnieku. Armijā man atvērās acis uz daudzām lietām, kas nesakrita ar to, ko bija mācījis tēvs. Bardaks, kādu es piedzīvoju krievu armijā, bija fenomenāls.

Divus gadus, no 1985. līdz 1987. gadam, izgāju ļoti smagu dienestu Kečke-
metā, Ungārijā. No tā laika man uz rokas

ir saglabājies tetovējums un atmiņas par nežēlīgu izdzīvošanas skolu. Nokļuvi gan izlūku vadā, gan mīnmetēju daļā un nepārtrauktā fizisko spēju treniņā attīstīju savu fizisko sagatavotību. Tā man bija patiešām augsta, un, atgriežoties no armijas, atsāku trenēties karatē pie Māra Abiļeva. Kad 1990. gada februārī piedalījos sacensībās, tajās uzvarēju, kļūstot par Latvijas karatē čempionu smagajā svarā.

Dienests armijā man bija iekalis disciplīnu un apziņu, ka varu paļauties tikai uz sevi. Apzinājos, ka jebkurā situācijā jādara viss, lai varētu virzīties uz priekšu. Šo pārliecību manī vēl vairāk nostiprināja karatē. Īpašību cīnīties un iet līdz galam, vēlmi uzvarēt man ir iekalis sports un armija.

Ar vārdiem nevar mētāties

Caur grūtībām esmu gājis uz savu mērķi un lauzies uz priekšu. Nekas dzīvē man nav nācis viegli. Atnākot no armijas un domājot, ko darīt tālāk, sapratu, ka man patīk jūra, vēsture un jurisprudences. Izšķīros par labu Juridiskajai fakultātei. Studēju neklātienē, jo nevarēju atļauties mācīties dienas nodaļā, strādāju apsardzes firmā. Vēlāk mani pieņēma darbā Tieslietu ministrijā. 1994. gadā ieguvi juridisko izglītību, 1997. gadā pabeidzu maģistrantūru, Tieslietu ministrijā tad jau man bija atbildība par sabiedriskiem un nacionāliem jautājumiem, kā arī par reliģiskajām organizācijām. 2000. gadā izveidoja Reliģisko lietu pārvaldi, nostrādāju tajā līdz 2004. gadam.

Mans tēvs par tādu dēla ceļu būtu pārsteigts. Viņš gribēja izaudzināt mani par ateistu, tomēr pēc dienesta armijā es pats aizgāju un nokristījos Evaņģēliski luteriskajā baznīcā un kļuvi par luterāni tāpat kā mana omīte. Dodams man vienpadsmit gadu vecumā lasīt *Jautro evaņģēliju*, mani pieradināja lasīt. Četrpadsmit gados izlasīju Stendāla romānu *Sarkanais un melnais* un citus lielos darbus. Es grāmatas burtiski apriju citu pēc citas. Tāpēc šobrīd man liekas traģiski, ka bērni sēž pie datoriem un nelasa grāmatas. Mēs ar sievu ģimenē mēģinām savu dēlu laiku pie datora ierobežot līdz minimumam, radinām pie darba. Rinalds iet 5. klasē, viņam ir 11 gadi, mazajam Gustavam – pieci gadi. Mēs dēlus audzinām

Karatē treniņā. Ringolds – pirmais no labās.

Inguna Sudraba un Ringolds Balodis, apspriežot tieslietu jautājumus.

pēc principa, ka bērniem jau no mazotnes ir jāpierod pie darba un atbildības par padarīto. Nekādu īpašo darbu pilsētas dzīvoklī nav, bet mums pie jūras ir lauku mājas, un tur izdomājam viņiem dažādus darbiņus. Ne tikai ravēt dārzu, bet arī lasīt čiekurus – vajadzības pēc tā gan nav, taču tādā veidā bērni tiek nodarbināti. Kaimiņi brīnās, kāpēc bērni visus čiekurus aplasījuši.

Mēs ar sievu esam nodzīvojuši laulībā astoņpadsmit gadus. Sintijas pirmā izglītība ir pedagoģija, bet manā iespaidā viņa aizrāvās ar jurisprudenci, un rezultātā

„Piecus gadus biju galvenais Valsts notārs un saskāros ar to milzīgo haosu, kas valdīja krīzes laikā, jo valdība līdzekļu samazinājumu veica pēc lineārās metodes, neizvērtējot, neiedziļinoties būtībā.”

jau desmit gadus ir profesionāla juriste.

Bet ko nu tikai par nopietnām lietām! Man reizēm jautā, vai esmu mānīcīgs, un man vienmēr gribas apgalvot, ka neesmu, bet ir bijušas situācijas, kad bijis jāaizdomājas, kāpēc tā noticis. Es visu laiku vīpsnāju par kādu ticējumu, kas iesakņojies Latvijas Universitātē, proti, ka nedrīkst iet pa galvenās ēkas (Raina bulvārī) centrālo kāpņu vidu, kamēr neesi beidzis Universitāti vai pirms kāda nozīmīga pārbaudījuma. Kad 2002. gadā ieguvi doktora grādu, pirmo reizi nogā-

ju pa centrālajām kāpnēm, bet tajā laikā pretendēju arī uz asociētā profesora nosaukumu. Tomēr balsojums par asociēto profesoru nesanāca man labvēlīgs – dažu balsu pietrūka. Tajā brīdī nožēloju, ka nogāju pa vidus kāpnēm, un kopš tā brīža pa tām vairs neesmu gājis. Par tādām leģendām var smieties, bet tad, ja zīmes sakrīt un pēc tam kaut kas nepaveicas, sāc tām ticēt. Atzišos, ka šajā ziņā esmu mānīcīgs, tāpēc, ja kāds man jautātu par tām Latvijas Universitātes centrālajām kāpnēm, es neieteiktu iet pa vidu, ja vien tas nav izdarīts augstskolas izlaidumā. Labāk iet gar vienu vai otru pusi.

Es esmu profesors Latvijas Universitātē, vadu katedru, lasu konstitucionālās un salīdzinošās konstitucionālās tiesības. Kad 2004. gadā aizgāju no Reliģisko lietu pārvaldes, ļoti nopietni sāku darboties zinātnē, esmu uzrakstījis vairāk nekā simts publikāciju, divas grāmatas, strādāju pie ārzemju projektiem. Lielākais šobrīd man ir Satversmes komentāru projekts, kuru vadu; tajā strādā ap piecdesmit cilvēku liels zinātnieku kolektīvs. Esmu Latvijas Zinātņu akadēmijas korespondētājloceklis.

Piecus gadus biju galvenais Valsts notārs, un, vadot Uzņēmumu reģistru, saskāros ar to milzīgo haosu, kas valdīja krīzes laikā, jo valdība līdzekļu samazinājumu veica pēc lineārās metodes, neizvērtējot, neiedziļinoties būtībā. Tā *Prokrusta gulta* nodarīja ļoti lielu jaunu daudzām nozarēm. Valsts pārvaldē palielinājās birokrātija un bezatbildība.

Ingunu Sudrabu iepazīnu Satversmes komentāru projekta laikā, aicinot viņu būt par redkolēģijas locekli. Viņa man tolaik bija liela autoritāte un tāda joprojām ir palikusi. Likumības, efektivitātes un lietderības kontrole, ko veica viņas vadītā Valsts kontrole, bija profesionāli augstā līmenī, un Ingunas skatījums šobrīd ir ļoti svarīgs, lai cilvēks ar kritisku skatu spētu izvērtēt līdzekļu izlietojumu valstī. Manuprāt, Ingunas Sudrabas uzstādījums, ka jāreformē valsts pārvalde, ir ļoti labs, un no tā nevar atkāpties. Tas beidzot ir jādara!”

Ingunas Sudrabas komanda Kurzemē

2
DEPUTĀTA KANDIDĀTE

DAIGA KALNIŅA

Nāku no suitu novada, no Alsungas. Pēc izglītības esmu bioloģe un pedagoģijas doktore, patlaban – Rīgas

Dabaszinību skolas direktore un Latvijas Universitātes lektore.

Vērojot dzīvi šodienas Latvijā, mani īpaši satrauc nevienlīdzība. Tā vērojama visur – sākot no pensijām, kas var atšķirties pat vairāk nekā desmit reizes. Milzīga ir atšķirība samaksā par līdzvērtīgu darbu skolotājiem nabadzīgās pašvaldībās un lielajās pilsētās. Nevienlīdzību vēl vairāk pastiprina netaisnīgā nodokļu sistēma, kas skar tieši mazāk turīgos.

Par kādu pieejamību veselības pakalpojumiem var runāt nomaļos ciemos, kuros dzīvo daudzi vecāka gada gājuma cilvēki, bet vairs nekursē satiksmes autobusi?! Aiz nebeidzamām koncepcijām, programmām un attīstības stratēģijām, aiz skaitļiem, atskaitēm un sausas statistikas, kas it kā liecinot par Latvijas gluži vai neticamo *veiksmes stāstu*, pazudis cilvēks, viņa ikdienas problēmas.

Nevienlīdzība izpaužas arī izglītības jomā. Iespējas iegūt labu izglītību laukos ir mazākas nekā Rīgā un citās pilsētās. Dažādi pulciņi, it īpaši dabaszinātnēs un tehniskajā jaunradē, pieejami tikai dažās pilsētās. Izstrādāti neskaitāmi izglītības attīstības plānošanas dokumenti, bet vāja sistēmas pārvaldība nesekmē šo plānu pārtapšanu jēgpilnos rezultātos.

Patlaban par prioritāti pasludinātas inženierzinātnes – to apgūšana stiprināšot valsts ekonomiku. Tas ir pareizi. Tomēr arī šajā lietā trūkst valstiskas un sistēmiskas pieejas. Ja nebūs radītas jaunas darbavietas, kurās strādāt jaunie zinātnieki un inženieri, mēs būsim izskolojuši tikai kārtējo *zaudēto paudzi* bez nākotnes

perspektīvām Latvijā. Cilvēki turpinās aizbraukt, bet mūsu visu kopīgi ieguldītie līdzekļi tiks izmantoti citu valstu ekonomikas celšanai. Arī daži mani tuvinieki ir atstājuši Latviju. Es no sirds vēlos, lai viņi atgūtu ticību valstij, saskatītu šeit savas nākotnes iespējas un atgrieztos!

Cilvēku aizbraukšana vissāpīgāk skar laukus un mazpilsētas. Bet es esmu pārliecināta, ka tikai lauku vidē mēs tā īsti varam tālāk nodot saviem bērniem cilvēcisko pieredzi, iemācīt pamatīgumu un pirmās darba iemaņas, nodrošināt paaudžu saites – visu to, ko mēs saprotam ar latviskajām vērtībām. Rīgas kņadā un steigā to izdarīt ir daudz grūtāk. Cilvēku atgriešanās laukos, stipras un kuplas ģimenes – lūk, tas ir Latvijas pamats, mūsu īstais drošības garants.

Savos darba pienākumos esmu izbraukājusi visu Latviju. Tiekoties ar cilvēkiem, īpaši ar skolotājiem, esmu pārliecinājusies – līdzīgi domā tūkstoši. Tauta saprot, ka ir pienācis laiks pārmaiņām. Tā arī izskaidrojams lielais atbalsts, ko šodien saņem Inguna Sudraba – tas nāk no mūsu saknēm, no tautas. Jā, šodien daudzi jūtas vilušies pēc iepriekšējām vēlēšanām un tukšajiem solījumiem. Bet cilvēki arī saprot, ka vairs nevar palikt malā un bezpalīdzīgi noraudzīties Latvijas izdzīšanā. Mēs nedrīkstam zaudēt ticību Latvijai!

Man patīk tas, ka Inguna Sudraba neizliekas, ka ir gudrāka par citiem. Viņa prot ieklausīties cilvēkos un nekaunas no tiem mācīties. Svarīgi, ka viņa nekad nesola nereālas, nepaveicamas lietas. Stiprs cilvēks, kas nesalūzīs naudas un varas priekšā!

3
DEPUTĀTA KANDIDĀTS

GUNTIS ROLIS

Patlaban dzīvoju Grobiņā, bet strādāju savā dzimtajā Rucavas pusē. Esmu Rucavas novada domes priekšsēdētāja vietnieks un vienlaikus arī lauku attīstības konsultants.

Mani jau sen satrauc latviešu nespēja vienoties kopīgiem mērķiem. Kopš neatkarības atgūšanas tik daudz

esam bijuši *pret* kaut ko un tik maz – *par*. Pārprasta demokrātija, visatļautība, partiju ķīviņi, svarīgu un neatliekamam lēmumu bremsēšana – tas viss ir smags slogs mūsu Latvijai.

Politiku un partiju nespēja vienoties par kopēju valsts izaugsmes ceļu mūsu zemi atkal iznīcina. Ne jau velti ļaudis velk paralēles ar laiku pirms Ulmaņa 15. maija apvērsuma. Valdošās partijas spītīgi ignorē acīmredzamo faktu, ka latviešu tauta, īstenībā visi Latvijas iedzīvotāji vēlētos redzēt tautas vēlētu prezidentu ar plašām pilnvarām, kurš var ne tikai spiest roku diplomātiem, bet kam nepieciešamības gadījumā ir tiesības arī enerģiski rīkoties. Kāpēc Amerikā, Francijā vai Ukrainā, tepat kaimiņos Lietuvā tauta var vēlētu prezidentu, bet mēs, latvieši, tam vēl neesot *pietiekami nobrieduši*?

Kāda bija Latvija divdesmit gadus pēc neatkarības cīņām? Ziedoša, plaukstoša valsts! Pirmskara Latvijas straujā attīstība ir apliecinājums tam, ka arī valsts var būt veiksmīgs tai piederošo uzņēmumu saimnieks. Bet tagad – divdesmit divus gadus pēc neatkarības atjaunošanas – sabrūk *Liepājas Metalurģi*! Šodien, 21. gadsimtā divās Rucavas novada viensētās cilvēki joprojām dzīvo bez elektrības. Bet *Latvenergo* taču ir valsts uzņēmums, kuram būtu pienākums vispirms rūpēties par Latvijas cilvēkiem.

Mēs joprojām neraugāmies uz Latvijas attīstību kopumā, nespējam ieraudzīt perspektīvu. Tiek slēgtas lauku skolas, slimnīcas, pasta iestādes – tās esot nerentablas. Matemātiski rēķinot, droši vien varētu pierādīt, ka visa Latvija ir nerentabla. Latvija izzūd – bez kara, bez mēra. Daudzviet lauku sētas paliek aizvien tukšākas, tās pamazām vien atkāpjas un tad izzūd pavisam. Kas būs pēc divdesmit, pēc trīsdesmit gadiem?!

Cik bieži pļavā vai pat mežā esmu uzgājis senus māju pamatus! Un šis nojaukšanas process vēl arvien turpinās! Mēs nenovērtējam atbildību par uzticēto mantojumu, atbildību par Latvijas zemi, kuru izcīnījušas un iekopušas iepriekšējās paaudzes.

Esmu pārliecināts – ja Eiropā vispār nebūtu subsidētas lauksaimniecības, latviešu zemniecība būtu visstiprākā. Diemžēl platību maksājumi mums ir viszemākie Eiropā. Tagad, lai sagatavotu govju sienu, zemniekam šī govjs ir jāieķīlā! Tad kāpēc mēs aizmirstam nosaukt vārdā tos, kuri, vadot sarunas par Latvijas iestāšanos Eiropas Savienībā, nodeva mūsu zemnieku intereses?

Laukus pamazām sāk aizpildīt bioenerģētikas kultūras, kuru dēļ mēs esam spiesti maksāt lielākus enerģijas rēķinus. Savukārt mūsu zemniekam, globalizācijas virpulī iemestam, nav naudas, lai šīs zemes varētu izpirkt. Šai ačgārnajai, pseidosaimnieciskajai enerģētikas politikai, kas patiesībā kalpo vien dažu administratīvi subsidētu uzņēmumu un to ārzonās paslēpto īpašnieku interesēm, jāpieliek treknis punkts!

Vajadzīgs īpašs valsts atbalsts jaunām ģimenēm, kas vēlas pārcelties uz laukiem. Patiesībā šādu pozitīvi *dullu* un uzņēmīgu jauniešu ir daudz. Protams, ne jau visi viņi strādās lauksaimniecībā. Šāda vide noteikti būtu augstu dzīves standartu nodrošinājuma iespēja. Noteikti vajadzīgi labi ceļi, sakari un sociālā infrastruktūra, vispirms jau vietējās skolas. Turklāt daudzās modernās profesijās iespējams strādāt attālināti.

Ilgstoši vērojot valstī notiekošos procesus, esmu sapratis, ka nav citas iespējas, kā vien tiem, kuri var un grib vienoties par godprātīgu darbu, to vienkārši sākt darīt! Paldies Ingunai Sudrabai, kura mūs *pamodināja* un iedrošināja!

DEPUTĀTA KANDIDĀTI

MĀRIS NAGLA

Pēc profesijas esmu inženieris siltumenerģētiķis. Dzimis rīdzinieks, bet ilgus gadus strādājis Ventspilī un Liepājā.

Manuprāt, līdz ar enerģisku rīcību tautsaimniecībā, sociālās aizsardzības un izglītības jomās nepieciešams atjaunot sabiedrības izpratni par godaprātu un sirdsapziņu. Vara un nauda nav vienīgie cilvēka vērtības kritēriji, tie ir tikai mehānismi harmoniskas sabiedrības izveidei. Tikai tas spēs atjaunot cilvēku ticību Latvijas valstij, tās nākotnei. Inguna Sudrabas uzdrīkstēšanās veidot jaunu politisko spēku varbūt ir pēdējā iespēja mainīt patlaban realizēto politiku.

NATĀLIJA MAGAZEINA

Man kā divu bērnu māmiņai ļoti rūp jauno ģimeņu stāvoklis. Tām nepieciešams lielāks valsts atbalsts – gan materiālais, gan morālais –, kā arī cieņpilna attieksme pret ģimeni. Manuprāt, mūsu tautai šodien par visu vairāk nepieciešama stabilitāte, lielāka drošība par rītdienu. Ļoti vēlētos, lai arī tie pāri, kuri pagaidām tikai dzīvo kopā, uzdrošinātos doties laulībā, lai ģimenes būtu stipras, lai visā Latvijā dzimtu vairāk bērniņu.

Esmu juriste, man ir pašai sava privātprakse. Un varbūt tieši savas profesijas dēļ bieži esmu ieklausījies Inguna Sudrabas teiktajā, vienmēr augstu vērtējusi viņas pamatotos argumentus un izsvērtos spriedumus.

JĀNIS NEIMANIS

Pats dzīvoju Grobiņā, bet strādāju Liepājā, kur vadu pilsētas komunālās saimniecības uzņēmumu. Ilgus gadus esmu bijis Grobiņas pilsētas domes priekšsēdētājs, tāpēc labi pārzinu pašvaldību darbu.

Man un citiem *No sirds Latvijai* biedriem nav pieņemama šodien Latvijā piekoptā bezprincipu politika, kurā valda *glumais* sauklis *par visu var vienoties*. Tas nekas, ka tiek upurētas valsts un tautas intereses! Politiku veido nevis labākie, gudrākie un godīgākie, bet gan radi, draugi, paziņas vai vienkārši *vajadzīgi cilvēki*. Diemžēl daži to sākuši uztvert par normu un balso *par mazāko ļaunumu*. Bet jaunieši to visu redz, un viņos zūd ticība ne tikai politiķiem, bet arī Latvijas valstij.

PĒTERIS KOLĀTS

Esmu amatnieks, pēc profesijas galdnieks, dzīvoju un strādāju Ventspils novadā, Usmā. Patlaban studēju politiskās zinātnes.

Īstenībā man vislabāk patīk apstrādāt zemi un darboties savā galdniecībā. Bet šobrīd jūtu – pietiek nolaistām rokām vērot, kā mums uzkundzējas spēki, kuriem patiesībā nemaz nerūp ne Latvijas, ne latviešu tautas liktenis! Jānostiprina zemniecība, kas ir mūsu zemes sāls un tautas drošības garants! Zinu, ka tieši tāpat domā arī Inguna Sudraba, tāpēc izšķīros pievienoties viņas komandai.

JURIS JAUNZEMS

Dzīvoju Skrundas pusē, kur man pieder saimniecība *Lankalni*. Esmu arī Skrundas novada domes deputāts. Galvenais iemesls, kāpēc ticu Inguna Sudrabas spējam kaut ko mainīt šajā valstī, ir viņas darba pieredze Valsts kontrolē. Tieši Sudraba vislabāk pazīst Latvijas politiskās virtuves aizkulises, nelietderīgos tēriņus, izsaimniekošanu un zagšanu.

Mūsu politiskās mafijas darboņi gluži vai instinktīvi slēpjas no tautas. Jo viņi nicina vienkāršos cilvēkus un vienlaikus baidās no tiem. Mana ticība Latvijas valstij zuda līdz ar Zolitūdes traģēdiju. Polijā pēc līdzīga notikuma vainīgie jau pēc diviem mēnešiem atradās aiz restēm, bet pie mums vēl rīko nebeidzamus *izmeklēšanas eksperimentus*.

IVETA TUMAŠČIKA

Strādājot gan valsts institūcijās, gan privātos uzņēmumos man bijusi iespēja vērot, salīdzināt un diemžēl pārliecināties, cik samudzināta un neefektīva ir mūsu valsts pārvalde. Pārāk bieži svarīgas lietas tiek lemtas aizkulisēs, valda *draugu būšana* un pašlabuma meklējumi – tieši tas, uz ko, strādājot Valsts kontrolē, tik bieži norādīja Inguna Sudraba.

Redzot, cik ļoti patreizējo politiķu solījumi atšķiras no reālās dzīves, cik daudz tajos liekulības, izlēmu pievienoties *No sirds Latvijai*. Vēlos, lai mani bērni un mazbērni dzīvotu labākā Latvijā. Lai tautā atkal atgriežas vērtības, kuras man iemācīja vecāki un vecvecāki – darba ētika, godīgums un atbildības sajūta!

DAIGA ZIPEVA-BIŪMANE

Esmu sociālā darbiniece un vienlaikus vadu pašas dibinātu nevalstisku organizāciju, kas atbalsta cilvēkus ar garīgām un fiziskām problēmām. Labi zinu, ka valsts šobrīd ir atstājusi novārtā mazus bērniņus, kuri piedzimuši ar veselības traucējumiem. Tas jāmaina! Tāpat mani uztrauc otrā līmeņa pensiju sistēmas liktenis – te vajadzīga lielāka valdības uzmanība un kontrole.

Kāpēc izvēlējos pievienoties *No sirds Latvijai*? Ilgajos darba gados Ventspils domes sociālajā dienestā esmu iemācījies diezgan labi pazīt cilvēkus. Un es burtiski jūtu, ka Inguna Sudraba ir godīgs, atklāts cilvēks, kurš nevar piemānīt.

SANDIS BĀRDIŅŠ

Esmu kuldīdznieks, bet patlaban dzīvoju Rīgā. Strādāju par profesionālu mūziķi un mūzikas pasniedzēju. Varu lepoties ar dzimtās Kuldīgas rosīgo kultūras dzīvi – tādai tai vajadzētu būt visā Kurzemē, visā Latvijā. Bet es arī labi apzinos, ka daudzi cilvēki Latvijā šodien ir tik aizņemti ar dienišķās maizes pelnišanu, ka citam, to skaitā arī kultūrai, vienkārši neatliek ne laika, ne naudas.

Tam ir jāmainās! Es ticu Ingunai Sudrabai, arī mani aizrauj viņas pārliecība, ka dzīve Latvijā var būt labāka, bagātāka, godīgāka un, pats galvenais – taisnīgāka.

JĀNIS VEIPS

Kāpēc pievienojos Inguna Sudrabas komandai? Ne tikai tādēļ, ka viņa ir gudrs, kompetents un godīgs cilvēks. Pats galvenais – es uzticos Ingunai Sudrabai, jo viņas vārdi vienmēr saskan ar darbiem. Diemžēl šodien Latvijas politikā šādu cilvēkus tikpat kā neatrast.

Pats esmu jurists, ilgus gadus strādājis Latvijas valsts drošības iestādē, tagad pensionēts pulkvedis. Tāpēc labi zinu, kā uzlabot un padarīt efektīvāku Latvijas drošības struktūru darbu, kā novērst nevajadzīgu dublēšanos un nelietderīgus tēriņus. Katram policistam, glābējam, drošības iestāžu darbiniekam un karavīram, kurš godprātīgi pilda savus darba pienākumus, jāsaņem labs atalgojums un visaugstākās sociālās garantijas.

INESE LAGZDIŅA

Esmu uzņēmēja, Mērsragā man pieder pašai sava kafejnīca. Arī Mērsraga iedzīvotāji bija starp tiem *aplaimotajiem*, kuri paši uz savas ādas izjuta sasteigto un nepārdomāto pašvaldību teritoriālo reformu. Pabraukājiet pa Kurzemi, pa Latviju, aprunājieties ar cilvēkiem, un jūs redzēsiet, kā mistiskas *optimizācijas* un *efektivizācijas* dēļ iet bojā mūsu ciemi un mazpilsētas. Lauki kļūst aizvien klusāki un pamestāki. Lūk, tas ir patiesais valdošo partiju *veiksmes stāsts*. Ja šie procesi netiks apstādīnāti, vēl pēc dažiem gadu desmitiem Latvija būs izmirusi. Manuprāt, tieši Inguna Sudraba spēj domāt valstiski un enerģiski rīkoties – viņas vārdi nav tukša skaņa!

BALSO PAR NO SIRDS LATVIJAI

INGUNA SUDRABA

NO SIRDS

Tas nozīmē mūsu domu un rīcības īstumu. Viss, ko darām, viss, ko radām, viss, kā kalpojam, nāk īsti. Ikviens mūsu lēmums ir prātā radies, sirdī briedināts un sirdsapziņas apstiprināts. Idejas un darbi, iniciatīvas un domas nāk no mums pašiem, nevis ir aizkulisēs mākslīgi būvētas “no kabineta uz jūsu sirdi”, lai tikai jums iepatiktos. “Sirds” – ir darbība. Sirds nozīmē pulsu, kustību un dzīvību. Stipru rīcību un stiprus lēmumus, kas nāk par labu Latvijas valstij. Tādus darbus, kas vispirms atjauno, bet pēc tam kopj un audzē ikkatra ticību Latvijas valstij. Šodien, kad daudzi lepojas ar to, ka nemaksā nodokļus, šodien, kad vairums zina teicienu “es mīlu šo zemi, bet ienīstu valsti”, citādi nevar. Šodien valstij jāspēr pirmais solis. Tieši tādēļ, ka valsts tik ilgi vilcinājusies, tik daudz krāpusies un tik daudz likusi vilties saviem iedzīvotājiem.

LATVIJAI

Nekā vērtīgāka mums nav. Vara nozīmē kalpošanu. Daudzi tūkstoši ļaužu ir uzticējuši savus sapņus, cerības un dzīves plānus tiem, par ko balso. Tātad viņi rēķinās, ka nodokļi būs šādi. Tātad pensijas veidosies šādi. Tātad rūpes par bērniem nozīmēs tieši tō un neko citu. Šie trīs vārdi “No sirds Latvijai” nozīmē drosmi un nesamierināšanos ar “ai, būs jau labi”! “No sirds Latvijai” nozīmē neapstāties ne soli pirms izcilības. “No sirds Latvijai” uzliek pienākumu būt taisniem, atklātiem un patiesiem. Tas nozīmē dažreiz būt mazākumā, bet ja vajag – būt pret visiem un galu galā – uzvarēt.

www.nosirdslatvijai.lv

Reklāmu apmaksā politiskā partija No sirds Latvijai